

Dag 320 – dinsdag 12 november

Sinds gisteravond zijn Yana en Darko terug thuis. Echt gemerkt hebben we dat nog niet want de twee zijn hun mand nog niet uitgekomen behalve dan om te eten en een plasje te doen.

Lagun – helaas voor hen – is wel al bekomen van zijn weekendje. Het kleine grut waagt geregeld zijn kans bij Yana en probeert haar te verleiden tot spel. Alleen... met blaffen ga je er niet komen vriendje. Yana draait zich telkens demonstratief met de rug naar hem in haar mand. Wie zei er ook weer dat honden niet kunnen praten?!

Darko drapeert zich al snel aan mijn voeten terwijl ik zit te werken. Yana profiteert ervan om Darko's mand in te pikken en Lagun profiteert op zijn beurt om zich in de mand van Yana te nestelen. Maar dat liedje zal niet lang duren. Onverbidlijk komt 'de teef' aangewandeld, ogenschijnlijk zonder haast en zonder bijbedoelingen. Ze maakt zich zo groot als maar kan, gaat met de voorpoten in de mand staan bij Lagun en ... meer heeft ons platjasje niet nodig. Hij maakt zich uit de voeten en Yana draait zich triomfantelijk op een bolletje. Ja, drie dagen koning te rijk toen je alleen in huis was maar je bent nog steeds het onderdeurtje hé liefje?

Dag 321 – woensdag 13 november

De kleine man heeft geen honger deze ochtend. Hij doet ook geen *besoin* buiten. Neen, daarvoor wacht hij tot op zijn nieuwe 'toiletplekje' aan het station natuurlijk. Daar draait hij een mooi worstje. Oef, het ziet er toch allemaal gezond uit.

Wanneer we in Brussel arriveren, staat de deur van ons bureau wagenwijd open en horen we luid gebral. Vandaag gaan een stel Poolse werkmannen aan de slag in ons bureau om een nieuw verwarmingssysteem te installeren. De helft van onze paneelmuren moet worden uitgebroken en er staan stellingen, bakken vol werkgerief en overal ligt isolatiewol. Een pretpark voor platjasjes dus!

De hele dag door is er veel lawaai maar Lagun blijft rustig.

Tegen tien probeer ik hem zelfs nog eens zijn korrels van deze ochtend voor te schotelen met een minuscuul beetje speculaasgruis erover gestrooid en nu gaat het wel vlotjes naar binnen. Gelukkig maar want meneer staat op een verdikkingsdieet hé. (Wat een horror nietwaar dames met die feestdagen in het verschiet ;-)).

En nu hij toch weer de smaak te pakken heeft blijkbaar, is niks meer veilig. Zeker niet die isolatiewol. Op een onbewaakt moment slaagt meneertje erin om zichzelf om te toveren in een miniatuurversie van de verschrikkelijke sneeuwman, zijn vachtje volgeklit met bolletjes wol. Eek!

Ik ruim de brokken zo goed mogelijk op en houdt Lagun voor de rest wat beter in de gaten.

De werkmannen trachten even later Lagun mee te lokken in de gang maar dat lukt niet! En ik betwijfel zelfs dat het zou gelukt zijn ook al zouden ze het bevel 'viens' hebben gekend. My guy! ☺

Dag 322 – donderdag 14 november

Het regent en waait de hele dag. Een echte natte herfst dag. 's Avonds is er groepstraining in Zottegem.

Veel zin heb ik niet maar ik ben moedig en pak mezelf waterdicht in.

We zijn maar met een kleine delegatie vandaag en Gerrit en Marnic beslissen om ons binnen te laten trainen in de cafetaria. OEF!

Door het rotweer buiten heeft Lagun weliswaar geen besointjes willen doen voordat we naar binnen gingen. Zijn timing is zoals gewoonlijk weer fenomenaal: we krijgen de uitleg van de eerste oefening en ik zie het kleine grut hurken. Ik kan hem nog net tegenhouden en we lopen naar buiten. Ziezo, mooi op tijd.

Lagun is duidelijk opgelucht en heeft zin in die training, hij sleurt me terug naar binnen en loopt de vuilnisbak aan de ingang omver. KNAL BOENK BOING! Wat een kabaal, wat een entree. Maar geen hond die echt schrikt (in tegenstelling tot sommige baasjes). Ja ja, dat zijn nog eens Canishaatjes zie.

Gerrit gebruikt vandaag alles wat hij te pakken kan krijgen. Inclusief de stoelen om een slalomwedstrijdje te houden. We worden in twee teams verdeeld en we moeten om het snelst slalommen tussen de stoelen waarbij de honden netjes aan de voet moeten stappen, niet mogen snuffelen, en op elke stoel moeten we gaan neerzitten en een opgelegde houding doen om dan weer netjes met de hond aan de voet te vertrekken. Enkel wanneer ik er de pas in houd, lukt het om Laguns aandacht erbij te houden. Anders is die cafetariavloer toch wel net iets interessanter dan mijn koekjes... en 'debout'?! Hadden we dat al eens gehoord? Lagun lijkt te denken van niet. Volslagen nieuw voor hem. Grrr. Enfin, ik mag niet klagen met zijn prestatie. Hij heeft het netjes gedaan. Het was zeker niet evident om telkens ook van richting te moeten veranderen en dat flatje aan de voet te krijgen zonder te lokken terwijl je op een stoel neerzit. We hebben dan misschien de wedstrijd niet gewonnen maar voor mij is het wel een overwinning vind ik.

Even later oefenen we de *apporte*. Alle honden moeten een voorwerp in hun mond nemen en dat netjes aan de voet door de hele cafetaria dragen. Slik. We hebben alleen nog maar geoefend om iets vast te nemen in de mond, niet om het effectief ook te dragen over een afstand – en al helemaal niet netjes aan de voet zonder te trekken.

Lagun is wel fan van de nep-gsm's dus ik pik er zo eentje uit voor deze oefening. Ik geef hem het commando '*apporte*', hij neemt de gsm vast en ik zet er meteen een stevige pas is. Hij krijgt de tijd niet om na te denken of te beginnen knabbelen en we stappen netjes en fier de hele cafetaria in één trok door. Woehoew! En dan nog eens. En nog eens. En dan houden we ermee op. Nu hij er nog plezier in heeft.

Even later mogen de honden een voor een los en moet het baasje zijn hond op teken van Gerrit terug bij zich roepen. Ja die oefening kunnen we. Geen probleem. Wat ik nu wel merk – en daarnet bij de aanvang van de training al vreesde – is dat Lagun er genadeloos wordt uitgepikt door Mauro. En ook nu is dat geen uitzondering. Wanneer Mauro los mag, twijfelt hij geen seconde en stormt hij regelrecht op ons onderdeurtje af. Telkens lijkt het even alsof ze gaan spelen maar al gauw merk ik stresssignalen bij Lagun. Deze bulldozer vindt ons platjasje maar niks. Wel leuk om vast te stellen dat Lagun me nog steeds als zijn beschermer ziet en dat hij achter mijn benen kruipt wanneer Mauro ook tijdens deze oefening onze kleine man komt treiteren.

Dag 323 – vrijdag 15 november

Ja we zijn bij de gelukkigen vandaag: het is feestdag voor de federale ambtenaren. Om 8 u word ik verwacht bij de kapper en ik laat Lagun in zijn bench. Lang zal hij er niet moeten in blijven deze keer maar vertel hem dat maar natuurlijk. De lieve schat kijkt me met niet-begrijpende oogjes aan maar blijft rustig in zijn bench liggen. Nog moe misschien?

's Middags trekken we erop uit naar Merendree Put, een visvijver in de buurt waar geen auto's omtrent kunnen komen en honden vaak los worden gelaten. Het is prachtig najaarsweer en we zijn helemaal alleen aan de vijver. Of toch niet? Op ons toertje rond de vijver op zoek naar het ideale plaatsje komen we nog een koppel tegen met een grote witte beer van een hond. Dat Darko blaft, dat verbaast natuurlijk niet maar deze keer grolt Lagun ook!

De vreemde hond staat er ogenschijnlijk wel rustig bij maar ik vertrouw het niet. En de vreemde baasjes duidelijk ook niet. Ze staan in de startblokken. Lagun zal wel terecht negatieve vibes hebben opgevangen van de grizzly maar uiteindelijk kan iedereen heelhuids zijn eigen pad weer verder zetten.

Bij de inham van de vijver waar we ons uiteindelijk installeren, hebben we een mooi overzicht en zijn we opnieuw alleen. We laten Yana en Lagun los en die aarzelen geen twee seconden. Niet eerst even voorzichtig de temperatuur van het water opnemen... neen hoor: meteen een vakkundige buiklanding plaatsen, dat doen we!

Darko geeft aan dat hij ook wel zou willen meedoen. Zou ik het riskeren? Mijn trouwe vriend zal zeker in mijn buurt blijven, dat weet ik. En ten slotte kan ik al van ver zien of er nog iemand aan komt. Ik waag het erop. Het wordt een groot feest. Een uur aan een stuk ravot het trio de ziel uit hun lijf en geregeld komen ze allemaal eens inchecken. Het lijkt wel alsof ze komen vertellen wat ze allemaal ruiken en voelen en hoe tof ze het wel vinden.

Graag gedaan lieverds.

's Avonds is het dan feest voor de baasjes. Zij gaan op resto. Lagun moet de bench in maar dat stoort hem niet. Hij zal ongetwijfeld moe genoeg zijn als hij zo gedwee zich op een bolletje draait in zijn nestje.

Dag 324 – zaterdag 16 november

Ik ga 's ochtends meteen joggen met Darko en Yana. Lagun mag thuis bij Bart blijven. Wanneer ik terug thuis kom na het lopen, tref ik twee tevreden snoeten aan. Mooi zo, we werden niet al te hard gemist duidelijk. ;)

's Middags moeten we even de stad in en Lagun kan helaas niet mee. Opnieuw de bench in. En dat zullen we natuurlijk geweten hebben 's avonds. We hadden gerekend op een rustig avondje maar Lagun heeft energie te over. Begrijpelijk natuurlijk. Gelukkig gaat ons platjasje er ook wel bij liggen zodra hij merkt dat niemand ingaat op zijn avances.

Dag 325 – zondag 17 november

Vandaag krijgt Lagun zijn kans om zijn overtollige energie kwijt te raken: we starten met een vroege wandeling naar het dorp. Bart neemt de twee Mechelaartjes op sleeptouw (nu ja: zij hem natuurlijk als (nog) onervaren hondenwandelaar) en ik neem Lagun voor mijn rekening. Gek genoeg heb ik het meeste werk met het kleine grut. Lagun weet niet waar eerst snuffelen en tracht me alle richtingen uit te sleuren. We doen uiteindelijk twintig minuten over 800 m. Bart duikt de bakkerij in op het dorp en laat me met de drie vriendjes achter aan de ingang. Darko en Yana kennen deze oefening en nemen rustig hun post in, elk aan een flank van mij. Lagun daarentegen blijft heel erg onrustig tijdens het wachten. Onderweg draait hij ook driemaal een hoopje. Zou hij last hebben van de puppykorrels? (De vorige keer hadden we van Gerrit korrels meegekregen voor honden vanaf 1 jaar wat prima was want we waren net een jaar geworden. Maar deze week hebben we opnieuw de traditionele puppykorrels gekregen voor honden tot 2 jaar die Lagun eigenlijk van bij het begin kreeg.)

Thuis ontworm ik Lagun en Darko met de 'drie-worstjes-truc'. Je neemt drie bolletjes lekkers. In het eerste stop je geen pilletje, in het tweede wel en in het derde ook niet. Na het eerste bolletje lekkers zal je hond gretig het tweede aannemen en nog voordat hij merkt dat je daar iets vreemds hebt ingedraaid, sta je al klaar met dat derde dat hij wederom gretig doorslikt. Hij zal niet weten wat er is gebeurd. Zo vergaat het ook onze kleine vriend. Mooi zo. We zijn klaar voor het spelklasje.

Het wordt een dubbel spelklasje voor Lagun vandaag. Christel begint namelijk iets vroeger zodat een tweede reu (een nieuwe Golden Retriever) ook de kans krijgt om lekker te ravotten met de roedel voordat vaste klant Deus aankomt die het niet zo op andere niet-gecastreerde reuen heeft begrepen. Lagun maalt er alleszins niet om. Hij kan bijna twee volle uur zijn lusten botvieren op arme Boomer. Gelukkig kan ik het kleine grut steeds makkelijker en sneller doen stoppen met rijden op de Cocker. Het moet voor iedereen leuk blijven nietwaar.

Wanneer alle klanten weg zijn en de eigen honden van Christel terug binnen zitten, mogen Darko en Yana ook even hun poten strekken op haar grote weide. Ik profiteer ervan nu ze zijn afgeleid door de vele plasjes en hoopjes van de voorgangers om hen opnieuw alle drie achter te laten in de uitstekende handen van Christel. Deze keer echter voor een paar dagen maar. Woensdagavond zie ik mijn schatten al terug.

En toch voelen mijn schoenen wederom iets zwaarder wanneer ik naar de auto stap.

De leegte in huis is onbeschrijflijk. Zeker maandag wanneer ik nog een dagje thuis werk. Ik loop helemaal verloren.

Dinsdag en woensdag heb ik gelukkig de nodige afleiding. Dat de drie vriendjes mij zo aan het missen zijn, dat betwijfel ik. Zij hebben meer dan afleiding genoeg. Des te beter natuurlijk.